

כיצד יעשה זאת המגן מעמדותיו המוסרות ע"י ראש הגבעה הקרוב? ומה הרויח המגן, המאורגן להשמדת האויב עם הופיעו על המדרון האחורי, בזה שהתוקף הגיע לפסגת הגבעה במלא כוחו, ללא אכידות ורענון? והאם לא יתעורר החשד אצל התוקף שהמגן, באי הופעתו, זומם הסתתרה?

למותר הוא להדגיש שלמני כל התקפה יוצא התוקף לסיר את השטח, הן מתצפית קרקע והן מתצפית אווירית. ללא ספק הוא יגלה את כל התכונה המיוחדת אשר למעשה מעונין המגן להסתירה ממנו.

מכאן נובעות כמה מסקנות:

א. יש להתמקם על שטחים גופסיים, באגפי היעד ולמנוי, אשר מהם ניתן יהיה לפגוע באויב בעודו מרוחק, ורק כי שטח החיוני לנקוט בשיטה של ההגנה על מדרון אחורי, מתוך הנחה שהאויב יתקוף אותו ישירות, ואזי ימצא מותקף באגפיו תוך התקרבותו.

ב. עלימנת לפגוע באויב ביצילות הרבה ביותר הכרחי לתפוש גם את המדרון הקדמי של הגבעה, ולחייב את התוקף להלחם אל-ועל-היעד. בשלב מסוים יש לעזיב את העמדות במדרון הקדמי ולסגת לעמדות הגנה שהוכנו מראש במדרון האחורי, או לדאוג לכך שבעמדות שבמדרון האחורי תמצא יחידה אחרת, שתקדם את פני האויב שעה שמגיני המדרון הקדמי ינתקו עמו את המגע.

יתרונה הגדול של פעולה כזו הוא שבאמצעותה מושגת ההפתעה — כאשר התוקף, בהתקלו בקו הגנה מקובל, אינו מבחין במה ששמנו לו. כן מגדילה שיטת הגנה זו את משך הלחימה, ועלולה לשבור את רוחו ורצונו של התוקף בדיוק מרגע הנכסף שלו, בהגיעו אל פסגת הגבעה. אני סבור כי זהו גם המצב שהיה בקוריאה: לאחר לחימה ממושכת רוויות דם ומאמץ במדרונות הקדמיים של היעדים — נתקלו האמריקאים במגינים על המדרונות האחוריים בכל שטח שבו איפשרו זאת התנאים.

מה האפשרויות בהגנה הקיפודית

את שיטת ההגנה במדרון האחורי ניתן לנצל גם במתחם הגנה קיפודית (מתחם סגור, שאינו טובל חזירה מכל כיוון שהוא — הבנוי ממוצבים המסייעים זה לזה הדדית בכלי הנשק שהוצבו בהם בצורה היעילה ביותר להודי פת התוקף מכל כיוון, ע"י מכסימום אפשרי של עצמת-אש). שכן תמיד כדאי לנצל אפשרות של הגנת מדרונו האחורי של מוצב, לאחר שהמוצב עצמו נפל. עלימנת להאריך את משך הלחימה עליו, כדי להמשיך ולגבות מהתוקף תשלום יקר בדרכו ליעד הבא ואל מרכז המתחם. מערך כזה יכול לשמש בסיס אש יעיל ביותר להתקפת נגד. ויתכן גם שהאויב יאבד את המוצב הכבוש באם המשך התקפתו ישבר.

בהתארגן האויב לקראת המשך ההתקפה, או בבצעו אותו יש לתקפו גם מיתר המוצבים בצורה נמרצת ביותר. המגן חייב להכין את כל מוצביו לקראת אפשרות כזאת: לשם כך עליו להכין מראש את השטח והעמדות; לקבוע מראש מי, מתו, ובאיזה שלב, יכנס למערך ההגנה על המדרון האחורי; וכמובן, לתרגל את הדבר בשעת ההתארגנות במתחם ההגנה.

ציור 1

ידי מיקום מכשולים וניצול פני הקרקע עשוי המגן להפוך את עמדתו זו ליעד חרש בשביל התוקף, עליו לא חשב מראש. (ציור 2).

באם נחשוב בבעיה יסתבר לנו, שאופן הגנה כזה מעשי רק במקום שמערכת ההגנה מהווה קו רצוף ומתמשך (למשל, מערך קוי מים עד ים בבקוריאה) כלומר: רק במקום שהתוקף חייב להבקיע את קו ההגנה בהתקפת-מצת, ואין לו מקום ואפשרות לאגף את מתחמי יריבו, או במצבים בהם אגפי

ציור 2

המערך נתמכים בתנאים טופוגרפיים כאלה שלא ישתלם לתוקף לנסות לחזור ורכס או לאגפם איגוף גדול ביותר; או כשהמוצב או המתחם ממוקמים במקום שהלחימה אליו, במקרה של איגוף, תהיה ממושכת ורצושת מכשולים, כגון: שטח בנוי, מיעד וכיו. (ציור 3).

ציור 3

יש, כמובן, לעתים אפשרות לעקוף מערך הגנה קוי ע"י הצנחה צנחנים, נחיתה בוליקופטרים או נחיתה מן היים. אלא שצורות תקיפה אלו דורשות הכשרת לוחמים והגן בעלות ממדי תכנון סקטי אופרטיבי ולוגיסטי שאיננו זנים בו כאן.

אפשרות הפגיעה באויב וקיום ההפתעה

גם אם כל השיקולים יחייבו תכנון הגנה על מדרון אחורי, אין לותר בשום פנים על החשוב שבעקרונות ההגנה והוא: פגיעה בתוקף בכל שלב משלבי הלחימה (כיגום, תנועה להקרבות, הערכות, לחימה אל היעד ועל היעד).